

Til mammubeiggja mín Marius

Meðan eg gekk og lúkaði í urtagarðinum og gleddist um vakra, heita summardagin, var tú á veg sum so ofta oman til Jónu — —
Í hesi mongu ár, hon hefur ligið, hefur tú traðkað eina rás úr Grønulið og út á Landssjúkrahúsið — — —
hvør telur sporini
hvør kennir tankarnar,
hvør mátar kærleika, trúfesti og umsorg?

Meðan eg hugdi at sniglinum, sum hóvliga við húsi á ryggi skeið á einum skirvisligum eplaslokki, var tú í skundi á veg — — —

Hvat goymdi hugur tín, nú tú gekk teinin seinastu ferð!
Hugur tín, so rikur, sum goymdi so nógva mentan: list, náttúruvakurleika, bókmentir, skemt, álvarsemi, vitan um menniskjalívið, andlit, nøvn, tónleik, ættarbond, næstringar, vinfólk, heim tykkara, umhvørvið, landið

»Hvønn dag stavar sólin á Nólsoynna onkuntið á degnum,« segði tú, einaferð vit vitjaðu teg. Glaður visti tú mær málningarnar í stovu tykkara — — — felags áhugi fyri list bant okkum saman. Tú rósti mær, tá ið eg gitti, at tað var sagníð um Kópakonuna, sum Tróndur Patursson hevði fest á málningin, leingi tosaðu vit um hann, litirnar, pensilstrokini, meðan Vivaldi fylti stovuna við tónleiki.

Meðan eg setti meg at rinda møðina og leit meg ikring í umhvørvi mínum . . . hugdi upp í súreplatræðið — hitt gamla, skirvisliga, sum vit tó ikki fáa okkum til at fella, tí hvørt vár sprettur tað, grønkast og prýðir seg við ljósareyðum blómum — og meðan eg gleddi meg um rósurnar, sum í vetur sóu út til at vera fólgaðar og sum júst nú standa í fagraða blóma, meðan eg læt tankarnar fara í klíngur og millum annað gleddi meg til heimferð mína til Føroya seinri í summar — — — — —
Vit skuldu hittast, segði tú í telefonini, tú vildi hava meg at skriva okkurt til seinasta »Vardan«, sum tú ætlaði at greiða úr hondum — — — — —
tað standa nógvir varðar eftir teg — — — — —
meðan eg soleiðis sat, á beinkinum í urtagarðinum, leit tú teg kanska fyri seinastu ferð í kring, sá grøna grasið, havið, kanska Nólsoynna við einum sólarglotta á, sá himmalin yvir tær — — — — —

Hví? spyr ein seg sjálvan, men tað nyttar so lítið at spyrja, eins lítið og at spyrja, hví grasið er grønt, hví luftin er blá, hví summardáin hvít er, og dægð á hvørjum strá, hví tað er kalt, tá ið kavi er, og heitt, tá ið sólin skínur — — — — —

Fyri meg, er Grønalið ikki hin sama ikki Havnin ikki Føroyar ikki ætt okkara ikki eg sjálv

Hvil í friði — góði mammubeiggi

Eysturbrúgv, 17. júlí 86
Tóra Dahl Sandberg

Framhald av síðu 12

Einasta landbúnaðarøki

Annars er eitt sjónarmiðið hjá tiemum, sum mót-mæla ætlanini hjá IRF at byggja úti á Vik, at júst har er einasta landbúnaðarøkið í kommununi og mjólk kemur haðani.

IRF ætlar at byggja, har vegurin úr bygdini endar. Fleiri traðir eru við hendar vegin, sum er hálvan triðja kilometur umleið, og menn hava seyð gangandi har.

Hús eru ongi úti á Vik, uttan fjósið hjá bóndanum í Niðristovu. Tað er bygt fyri tiggju árum síðani.

hd

Pisuskeið

Pisuskeið í ár verður hildið á Eysturjyllandi frá 24.-26. oktober.á

Tilmeldan fer fram við skriftligt at venda sær til: M.F.S./M.F.U. Rosenborggade 5A 4. sal, 1130 København K ella ringja tlf. 13732.

Lystiliga prentar

estra

í Gøtu, tlf. 41085

Vit gera hvat vit kunna —
og kunna tað vit gera.

Skrivað um Havnina

121 titlar eru nevndir í nýggjasta bókalanum hjá Býarbókasavninum »Havnin — bókur og greinir, eitt úrvæl«.

Talan er um bókur um Havnina og greinar í bókum og tíðarritum. Listin er tó ikki fullfíggaður, tí fagrar bókmentir og greinar í tíðindablaðum eru ikki við.

Í listanum eru fleiri myndir, tekningar hjá Ingálvi av Reyni úr bókini »Tann deilige Havn«. Hetta átti at verið nevnt í listanum.

Bókalistin um Havnina fæst ókeypis á Býarbókasavninum.

Um nøvn

Prógv

Richard Martin Mortensen, Argjum, hevur tikið prógv sum siviløkonomur (HA) á Handilsháskúlanum í Keypmannahavn.

Á
hvíta
tjaldinum

En gribende beretning om
vennskab, æresgæld og en
flugt til friheden gennem det
krisshærgede Kampuchea.

THE
KILLING
FIELDS

med SAM WATERSTON · af HANG S NGOR
illustrationer af MIKE OLDFIELD

Amerikanski journalisturin Sydney Schanberg, New York Times, fekk Pulitzerheiðurslønina í 1976 fyri greinar sínar um kríggið í Kambodia og fallið hjá høvuðsstaðnum Phnom Penh.

Hann bleiv verandi í býnum, men tað var um tað reppið, at hann og fleiri onnur vesturlendsk tíðindafólk blivu fyrirbeind, tá reyðu Khmerherdeildirnar »ruddaðu« býin.

Tað var ein annar journalistur, sum bjargaði teimum, kambodianski tolkurin hjá Schanberg, Dith Pran. Sjálvur slapp Pran ikki úr landinum, men familja hansara flutti til USA. Øll hildu, Dith Pran var deyður. Men so knappliga kom hann aftur aftur í einari flóttafólkaugu í Thailandi, meira deyður enn livandi.

Schanberg fór eftir honum og tók hann við sær til USA, har hann

gjørdist myndamaður á New York Times.

Í 1980 skrivaði Schanberg eina grein um Dith Pran, liðingar hansara og flóttu úr Kampuchea.

Filmurin er gjørdur eftir hesi greinini.

Upptøknar eru gjørdar í Thailandi, tætt við markið til Kampuchea. Fleiri flóttafólk eru við í filminum og Hang Ngor, sum spælir Dith Pran, hevur sjálvur uppliva hendingar, verri enn tær, Dith Pran noyddist gjøgnum. Men honum eydnaðist at rýma, aðrenn hann varð avdúkaður og helst dripin. Hann er lækni. Mike Oldfield eigur tónleikin í filminum, sum hevur fingið heilan hóp av virðislønum, m.a. triggjar Oscars.

»The Killing Fields« er heitið, Kampuchea fekk, tá Khmer Rouge beindi fyri 3 mill. fólkum til frama fyri bóndakollveltingina.

THE KILLING FIELDS